

הנשק-האישי בחיל-הרגלים

מגמות אימון - ותכטול טקטי

אל"מ זאב בר-סבך

הודות למנוף החילופין שלו. לאחרונה צויד צבא זה בנשק אישי חדש, הוא רובה-הסער מדגם CETME M-3. כלי-נשק זה נוצר על-ידי מומחים גרמניים בבתי-חרושת בספרד. תחילה

הרובה המיטטן הבריטי "FN"

נועד לשימוש בכוחות המוצנחים, ולאחר-מכן הוכנס גם ליחידות-החי"ר כנשק תקני. סקירת תכונותיו של כלי-נשק זה תעורר ענין מיוחד, מאחר והוא מגלם את ראשיתו של אב-טיפוס לנשק-חדש אשר ניתן לכנותו כ"רובה-סער" (במקביל מפתחים כלי-נשק דומים, הן בבריה"מ והן בארצות-הברית). הודות לסגולותיו הוא יכול לשמש כנשק-אחיד לכיתת-הרובאים. הטבלה מציגה את תכונותיו של כלי-נשק זה בהשוואה עם רובה הפ.ג. המופר לנו.

סוג הנשק	משקל (ק"ג)	אורך (ס"מ)	קוטר (ס"מ)	סלוליות (מ"מ)	מספר פגזים	מספר פגזים
פ.ג.	4.410	650—700	97.5	20	מופעל ע"י בוכנה	מופעל ע"י בוכנה
CETME	5.175	550	95.25	20 או 32	מופעל ע"י עקרון	ההכבדה

מן הטבלה הנ"ל מתברר שה-CETME כבד יותר מן הפ.ג. קצב-האש שלו איטי יותר ולפיכך אפשר לירות בו צורות במידת-פיזור קטנה יותר. מבנהו של הכלי פשוט, ולכן גם יצורו זול. בדגמים המיועדים לשימוש הצנחנים ניתן לקצר

במאמר שהופיע בחוברת קמ"ב של "מערכות", תיארתי את המגמות הרווחות בצבאות האירופיים של נאט"ו, ועמדתי על זהות-התפיסה הקיימת בהם בכל הנוגע לארגון, מיכון וחי"מוש. בתחום החימוש תיארתי את שילוב השריון בעוצבות החי"ר, ואת תהליך "הכבדת" הנשק הגדודי.

במאמר זה יש בדעתי לסקור את הנשק-הכיתתי, דהיינו את נשק-האישי של החייל, בצבאות צרפת, אנגליה ומערב-גרמניה. הפעם לא אסתפק בתיאור המצב בלבד, כפי שעשיתי במאמרי הקודם, אלא אוסיף כמה מהשקפותי האישיות הנוגעות לשאלות השנויות במחלוקת. וזאת מהטעם הפשוט כי בנושאים בהם דנתי ברשימתי הקודמת, דהיינו הארגון, המיכון והחימוש, מהוה התאמת החי"ר ללוחמה-הגרעינית, בנוסף על שמירת כושרו ללוחמה "רגילה", גורם מכריע. ואין הדבר כך אצלנו. לעומת זאת משולבת סוגית הנשק האישי בנושא הקליעה, המעסיק גם את מפקדי צה"ל. הרחבת היריעה בסוגיה זו עשויה להבהיר את דרישותינו מהחייל, מפעיל הנשק האישי.

הנשק-האישי בצבאות מערב-אירופה

אין להפריד הפרדה מוחלטת בין הנשק-האישי לבין נשק הדרגים-הגבוהים יותר מבחינת תפיסה כוללת של מערך-החימוש בחי"ר; אולם בענין זה דנתי ברשימתי הקודמת ולא אחזור לדון בה. שאלת-היסוד הניצבת בפני הצבאות היא: מהו סוג הנשק-האישי הרצוי לחימושו של הרובאי — כלי-נשק היורה בצורות או בירי בודד? מה צריך להיות הטווח היעיל של כלי-הנשק? האם נדרשת מנשק זה גם יכולת לירות רימון נ"ט, או שמא אפשרות להצמיד כידון? האם יהיו מצויים בכיתה סוגי נשק שונים או שניתן לשלב את כל דרישות-האש של הכיתה בכלי-נשק אחד? אכן, התשובות לסוגיות אלה שונות בכל צבא וצבא.

צבא בריטניה — צבא זה אדוק בגישתו המצדדת בירי-הבודד המכוון-היטב. הרובאי הבריטי מצויד ברובה חצי-אוטומטי מדגם פ.ג. (ואילו הכיתה מצוידת במקלע אחד מדגם "מאג"). קצב-האש שאפשר ליצר ברובה זה מניח את דעתם, ובכיתה הרובאים אינו מצוי תת-מקלע (תת-מקלע בריטי מדגם "סטארלינג" משמש אִמנם כנשק-אישי-תקני בצבא-הבריטי. אולם אין הוא מצוי בכיתה-הרובאים).

צבא מערב-גרמניה — גישה מנוגדת לחלוטין קיימת בצבא מערב-גרמניה. בשנים הראשונות להקמת צבאם מחדש הצטיי"ן דו אף הם ברובי פ.ג. אולם כבר אז ניצלן את סגולותיו הטכניות, המאפשרות לירות בו בצורות או באש-בודדת

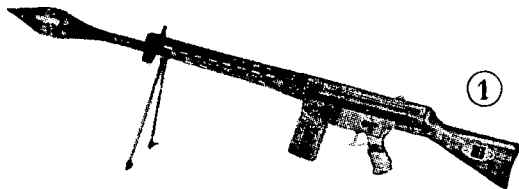
תפקידי האש בצורות הקרב השונות

הויכוח על אודות מקומה של האש בין גורמי-היסוד של הקרב אינו חדש, וההיסטוריה הצבאית מצביעה על ההשפעה ההדדית בין סוגי-הנשק לתבניות-הקרב. על רקע אורחי-הקרב — הנהוגים בומנרוז, נטושה איפוא היום מחלוקת בין האס-כולה המצדדת בירי באש-בוודדת, לבין זו הדוגלת בירי באש-צורות.

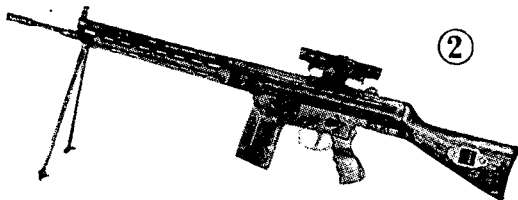
בטרם ניגש לבחון, בפירוט-יתר, את תפקידי האש בצורות הקרב השונות, עלינו להגדיר מה תכליתה של אש הרובאים? התשובה השגורה היא:

- לפגוע באויב ולהסב לו אבידות;
- למנוע מהאויב חופש-פעולה בהפעלת נשקו;
- להכביד עליו את חופש התמרון.

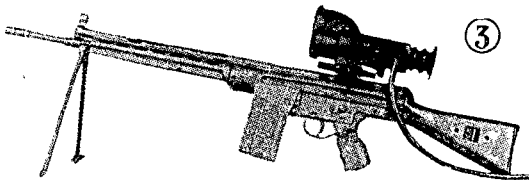
תפקידי האש בהתקפה. — השגת מטרת-ההתקפה, דהיינו השמדת האויב וכיבוש השטח, הנה מבחינתה של יחידת-

①

②

③

④

הרובה האוטומטי "CETME" הגרמני

- 1 כנשק נגד-טנקי
- 2 כרובה-צלפים
- 3 לירי-לילה — עם התקן-כיוון אינפרא-אדום
- 4 בלי הקת — כרובה לצנחנים

הרובאים פעולה-משולבת של תנועה ואש. האש נחוצה כדי לסייע לתנועה, והתנועה דרושה כדי לאפשר לתוקף להגיע אל טח-הלחימה הקרוב, אשר רק בו יוכרע הקרב. האפשרות של חיסול האויב עלידי סדרת-יריות מכוונת-היטב אינה

את אורך הכלי עלידי דחיפת קת-המתכת קדימה והבלעתה בגוף-הכלי. דורגל קל המוצמד אל הרובה מאפשר הפעלתו גם כמקלע. כמובן אפשר לירות מכל רובה רימון נ"ט, ללא התקן מיוחד, (וכן גם רימונים נפוצים). אם נתחשב בכך שה-42-59 MG, המשמש כמקלע כיתתי, ישאר לעתים קרובות בנגמ"ש והתת-מקלע "עוזי" יוחלף בעתיד עלידי רובה זה, הרי שניתן לומר שבצבא מערב-גרמניה מצאו את הפתרון לרובה-האחיד בכיתת-הרובאים.

צבא-צרפת. — בצבא זה יש להבחין בשני סוגי יחידות חי"ר. ביחידות הנסיוניות של צבא-צרפת בגרמניה, שמגמתן ללחום עד כמה שיעלה בידן מתוך הנגמ"ש, נקבע התת-מקלע מדגם MAT 56 כנשק-איש, ואילו בנגמ"ש עצמו מצויים מקלעים בני 20 או 12.7 מ"מ כנשק-צריח. יתר היחידות מצוידות ברובים חצי-אוטומטיים MAS 56-1949 M שמשקלם 4.5 ק"ג ולהם מחסנית המכילה 10 כדורים. באמצעות רובה זה ניתן לירות רימונים נ"ט ורימונים נפוצים.

לאור תיאור זה מתעוררת השאלה: מהם שורשי השוני, ומדוע בשני צבאות מנוס-קרב דוגמת הצבא-הבריטי והצבא-הגרמני קיימים ניגודים מהותיים בדגמי הנשק-האיש.

התשובה לכך חורגת במקצת מהתחום הצר של הנשק-האיש ונובעת מן ההבדלים היסודיים בתפיסתם את תפקידי האש בקרב. בעוד שהבריטים הנם, כאמור, חסידי "הירי המכוון היטב" (עלפי אמירתם "Only a hit counts"), הרי הגרמנים דוגלים ב"אש השטח", שמשמעותה המעשית היא כיסוי אזור-המטרה בכמות גדולה של אש. עיקרי הנימוקים של הבריטים הם:

- ירי-בצורות בא על-חשבון הדיוק;
- ניתן להשיג עצמת-אש מספקת גם בירי חצי-אוטומטי;
- ירי-בצורות גורם לבזבזת תחמושת.
- לעומתם טוענים הגרמנים:
- לעתים רחוקות נראית בקרב מטרה ברורה שאפשר לכוון אליה בדייקנות;
- ככל שתגדל עצמת-האש סביב המטרה גדלים סיכויי היפגעותה;
- במקרים בהם נחוצה אש-מדויקת מאוד, ניתן להשיג זאת עלידי ציוד מיוחד ואימון חלק מחילי היחידה כצלפים;
- משמעותו של גורם נשיאת התחמושת ואספקתה בחי"ר-ממוכן או ממונע אינה גדולה;
- כדי שהחיילים לא יגיעו ליעד עם מחסניות ריקות, נקבע בתרגולת-ההתקפה של הגרמנים שאש-הצורות נורית רק בטוחים שבין 300 מטר ועד 75 מטר, ואילו מטח זה ואילך יורים אש-בוודדת, מהמותן, תוך כדי תנועה.

הבאתי בפני הקוראים את תמצית הטענות של חסידי שתי האסכולות, ובחרתי בשני צבאות אלה מאחר והם מסמלים את שני הקטבים בנדון, ואילו הצבא הצרפתי מצדד בשיטת-ביניים המנסה לאחד יתרונותיהן של שתי השיטות.

גם בנושא זה, כמו בנושאים אחרים, מושפעים יתר צבאות-המערב באירופה — בדרך-כלל — מאחת האסכולות הנזכרות. כך מצדדות באש-השטח, בנוסף למערב-גרמניה, גם ספרד ודנמרק; באש מכוונת היטב, בנוסף לבריטניה, גם גרובגיה והולנד; ובאש שיטת-הביניים, בנוסף לצרפת, גם בלגיה ופורטוגל.

מסתברת, בעת לחימה אל היעד, ועליו, האפשרויות לכוון למטרה ולפגוע בה תהיינה נדירות. האויב יחוסל בקרב-מגע.

הרובה הצרפתי "MAS" החצי-אוטומטי

לזכור שבטנחים הקרובים יותר, דהיינו הטנחים של עד 100 מטר, יהיה צורך להגביל או להפסיק לחלוטין סוגי אש-מסייעת של המגן עצמו — ועיקר מעמסת-יצור-האש תפול על שכמו של הרובאי. מובן מאליו, שבתנאים אלה ייטיב המגן ללחום אם יציוד בנשק-אוטומטי. ומכאן הוכחה נוספת לעדי-פותו של כלי-הנשק היורה צרורות על זה היורה אש-בודדת; וזאת לגבי המשימות העיקריות הצפויות לחיל-הרגלים. נוסף ליתרונות שהרובה-האוטומטי מקנה מבחינת עצמת-האש, מביאה האחדת החימוש בכיתה, כפועל יוצא, מספר יתרונות נוספים; העיקריים שבהם הם:

- נוחות בחלוקת התחמושת בין חיילי הכיתה, נשיאתה ואספקתה בקרב;

- הפחתת מספר כלי-הנשק בכיתה תביא להקלה באימון ותאפשר להגיע לרמת תפעול גבוהה יותר (ליתרון זה חשיבות מיוחדת בצבא הבנוי בעיקרו על יחידות מילואים);

- בזכות החימוש-האחדי בכיתה תושג גמישות בציוות כוחות למשימות.

נחטא לאמת באם נתעלם מהמגבלות שמעלים הטענים נגד הרובה-האוטומטי (נימוקיהם זהים לאלה שהעלו הבריטים), וביניהן: הירי בצרורות אינו מדויק; צריכת התחמושת תהיה מוגברת.

בכל אחת מטענות אלו מצוי גרעין של אמת, אך יש לבדוק האם שקולות הן ומכריעות כנגד היתרונות אותם ציינת.

נבחון תחילה את הטענה בדבר אי-דיוק-הקליעה. לית מאן דפליג, שאילו היה מדובר בתחרות ספורטיבית, בה מקבלים שני יורים מספר כדורים זהה ועליהם לפגוע במטרות הנמרצות בטוח זהה, הרי גדולים היו סיכוייו של היורה יריה-בודדת להשיג מספר גדול יותר של פגיעות ממתחרו היורה בצרורות. אלא שעוסקים אנו כאן בקרב ולא בתחרות ספורטיבית. אמת-המידה חייבת להיות המציאות של שדה-הקרב, והשאלה היא: למי הסיכויים המרובים יותר להשיג פגיעות רבות יותר באותן 6-8 הדקות הדרושות לאויב כדי לעבור את 200 המטרים האחרונים ולהגיע ליעד — ליורה באש-בודדת או ליורה בצרורות?

מוסקמת ההנחה, שלחיל היורה בצרורות דרושה כמות גדולה יותר של תחמושת, אך לעומת זאת, סיכויי העדיפים לפגוע אינם מוטלים בספק, ושני טעמים לדבר: הכדור הראשון בצרור אינו פחות מדויק מכדור בודד הנורה באותם תנאים; במקרה והכדור הראשון אינו פוגע, הרי הפיזור הטבעי של הצרור יוצר סיכויים נוספים לפגיעה.

ומכאן, לטענה בדבר צריכת-יתר של תחמושת, שהיא הנחה נכונה כשלעצמה. השאלה השנייה במחלוקת היא — בכמה רבה יותר צריכת-התחמושת ברובה-אוטומטי? יש הגורסים ב-25 אחוז ויש הגורסים ביותר מזה (צריך לזכור שכבר כיום קיימים כלי-נשק אוטומטיים בתקן הכיתה). נניח, לצורך הדיון, שהתוספת היא אפילו בגדר 50 אחוז.

סוגית התחמושת צריכה להיבחן משתי בחינות: הראשונה — קשיי נשיאתה ואספקתה בקרב; והשנייה — הבחינה המשקית. אשר לנשיאת התחמושת ואספקתה בקרב — אין בעיה זו קיימת כלל בקרב-ההגנה, מאחר והמגן מסוגל וחייב לצבור תחמושת בעמדותיו. יש לבחון, אם כן, את הבעיה לגבי קרב-

בו הוא יושמד עליידי דקירת-כידון, זריקת-רימון או ירי של כדור או צרור מן המותן, תוך-כדי-תנועה.

ברירי זה, הנורה מטוח קצר-ביותר, גדולים סיכויי-הפגיעה של הצרור מסיכויי הכדור הבודד. בלחימה במסגרת הפלוגתית והגדודית פחותה חשיבותו של גורם החיפוי-העצמי בנשק-הרובאים. לעומת זאת עולה ערכו של החיפוי-העצמי בלחימת הכיתה והמחלקה, כאשר אלו אינם מסתייעות עליידי אמצעי-האש הגדודיים. מטרת החיפוי-העצמי הנה לכסות באש צפופה ותכליתית את עמדות האויב, באם אופנו במדויק; ואכן גם לצורך זה עדיף ירי-בצרורות על הירי-הבודד.

המסקנה מכל אלה היא שלמשימות-התקפה — במסגרות גדולות וקטנות כאחד — עדיף לירות בצרורות מאשר בירי-בודד (על אפשרויות השילוב בין שתי צורות-ירי אלו ידובר בנפרד).

תפקידי האש בהגנה. — צורת-הקרב השניה האופיינית לחי"ר היא ההגנה. בהגנה עדיף גורם האש על גורם התנועה או התמרון (ביחוד בדרגים הנמוכים). השאיפה בצורת-קרב זו היא להשמיד את האויב בטרם יצליח לקנות-אחיזה ביעד. שאיפה זו מושגת עליידי סדרת הנחתות-אש משולבת של כל כלי-הנשק של המגן. לכאורה, זוהי צורת-הקרב האידיאלית, שכן ניתן בה לפתוח בקרב-אש עוד בטוחים הרחוקים עליידי-אש מכונת היטב, לפגוע באויב ולהסב לו אבידות תוך-כדי-התקדמותו.

ברם, בחינה יסודית של צורת-קרב זו, תוכיח על נקלה שהקביעה הקודמת אינה עומדת במבחן המציאות, מפני שכוח תוקף יחפה על תנועתו בהנחתות-אש רבות-עצמה של ארטילריה, טנקים ואש הנשק-המסייע של החי"ר. המגן יהיה חייב — גם אם יש לו מחסה-מאש — לנצור את אשו ברוב הזמן כדי להשאר בחיים, והוא יתחיל את קרב אש-הרובאים רק לכשהגיע האויב לטנח הבטחון לגבי אש-הארטילריה המסייעת לו. בשלב זה, תועתק אש-התוקף אל מטרות בעומק-המערך (כדי לא לסכן את גייסות-הוא). טנח-בטחון זה עשוי להשתנות בהתאם לסוגי הנשק והקרקע וינע בין 100 מטר ל-200 מטר. משמעות הדבר — שקרב-האש של הרובאי בהגנה נתקצר בטוח וממילא גם בזמן, ובאותן 6-8 הדקות הדרור שות לאויב כדי להגיע מטנח 200 מטר לפאת היעד, יידרש המגן למצות את מירב האש על-מנת להשמיד את האויב. יש

ההתקפה. במידה שהמדובר בלילה, כשקרבה-האש מתחיל בטון חים קצרים ביותר, הרי שהכמות הנישאת כיום על-ידי החייל עונה על הצרכים; אך לא מן הנמנע שיהא צורך להגדיל את מנת-התחמושת הנישאת בתובלת-הדרג-הלוחם. אלא שהגדלה כזאת תהיה קטנה ביותר מבחינת הנפח והמשקל ועל כן לא יהא בה כדי לשנות את הרכב תובלת-הדרג-הלוחם.

אשר לבחינה המשקית הרי אינ-כל-ספק שצריכה מוגברת של תחמושת תגרום הן להוצאה כספית מוגדלת והן להוצאות מוקדמות באחזקת מלאי-כוננות למלחמה ובמלחמה-גופא.

מפקדים שחיילי יחידתם אינם מגיעים לרמת-קליעה מניחה את הדעת, אל-נא ימצאו במאמר זה חיזוק רעיוני לביטול חשיבותה של הקליעה המדויקת. המשמעות של „אש השטח“, כפי שהיא מוצגת במאמר הריחי: יותר פגיעות בזמן נתון ובמטרה מסוימת — ולא „יותר אש על חשבון פגיעות“.

השאלה היא: האם המחיר הנדרש הוא יקר מדי, נוכח הסיכויים הברורים להגביר את כושר-הקרב של חיל-הרגלים ונוכח סיכוייו להשמיד באש יותר חיילי אויב? ואותה שאלה בדרך אחרת — לו ניתן לקבוע „מקדם“ כספי, לפיו ימדד המי-חיר הדרוש להשמדת חייל אויב בכל סוגי התחמושת — האם בהשוואה לתחמושת אחרת תיחשב תחמושת-הרובה ליקרה או לא? פותר אני את עצמי מלנסות ולהוכיח את הדבר, מאחר והתוצאה היא ברורה.

*

לאחר העלאת גורמי ה„בעד“ וה„נגד“ בסוגיה הנדונה, אנסה לתאר בצורה שלמה ותמציתית את סוגי-הרובה הרצוי, וכיצד תחומש ותופעל כיתת-הרובאים.

- הנשק. — עלינו לחתור לקראת שימוש בכלי-נשק אחיד בכיתת-הרובאים, בעל התכונות הבאות:
- אפשרות טכנית לירות בו הן בצורות והן באש-בודדת;
 - אפשרות לירות בו רימונים נ"ט ונפצים ללא התקן מיוחד;

הזרים

פיקוד מהאלפים עד אררט

„פיקוד המשתרע ממיצרי-ראזיה, שבהרי-האלפים בצפון-איטליה, ועד להר אררט“ — כך הוגדר מרחב-פיקודו החדש, של אדמירל ג'. ראסל האמריקני, שכינויו הרשמי בנאט"ו הוא „פיקוד כוחות-הברית, דרום-אירופה“. בטאון אמריקני, המשמש את שלוש הזרועות של הכוחות המזוינים, מציין כי פיקוד זה „תחום-ההגנה שלו משתרע לאורך 2800 ק"מ, על פני גבולות-הצפון של יון ותורכיה ועד לאררט“. מצבו הגיאוגרפי מונע בעד אפשרות לקיים קריהגנה רצוף — ומשייך אותו לסוג מרחבי הפיקוד שהגדרתם היא: „קשה להגנה“. הפיקוד כולל שורת הצאיאיים ארוכים, מזה — ולשונות-ים החודרות עמוק ליבשה. מזה, שליטה על היס-התיכון — היא השיקול המרכזי

- אפשרות להתקין בו כונת טלסקופית לצלפים;
- דורגל קל, שיאפשר להפעילו כתחליף למקלע.
- אורכו הכולל אסור שיעלה על 90 ס"מ ורצוי שתהיה בו אפשרות לקפל או להבליע את הקת כדי שיתאים לתפקידי תת-המקלע;

- משקלו הכולל אסור שיעלה על 4 ק"ג בקירוב;
- תחמושתו צריכה להיות קלה יותר, על חשבון הטווח;
- מחסניתו חייבת להיות גדולה ככל האפשר כדי להכיל 30 כדור לפחות;

- קצב-אש צריך להיות כ-500 כדור לדקה.
- מתן האש. — כדי לא להביא לבזבוז תחמושת יהיה צורך לקבוע במדויק מתי יורים באש-בודדת. בכל מקרה יהיה צורך לקבוע תרגולת, כדי לנדא שהחייל יגיע ליעד עם מחסנית מלאה, ככל האפשר.

מבנה הכיתה ותפעולה. — הכיתה תהיה בנויה במתכונתה הנוכחית ומחולקת לחוליות בעלות חימוש זהה. בהתקלות הכיתה באויב תיהפך החוליה הנתקלת ראשונה לחולית רתק, בעת שיתר החוליות תהלומנה באויב. במסגרת המחלקה תהיה השאיפה להשאיר את כיתת החוד ככותרתק, לצרף אליה את כיתת-הנשק ולהסתער עם הכיתות הנותרות. במקרים בהם יידרש כוח-מסתער גדול יותר, ניתן יהיה לבנות את הרתק על כיתת-הנשק וחוליה רובאית אחת בלבד.

לסיכום

יהיו בדאי כאלה הגורסים שניתן לצמצם את הרכבה של כיתת-הרובאים עם הגברת עצמת-האש על-ידי המעבר לרובה-הסער-האוטומטי, בעיני תהיה גישה זו מוטעית, מאחר והמעבר לרובה-הסער — מגמתו להגביר את העצמה-הקרבית של חיל-הרגלים; וכל צמצום במספר החיילים שבדרג הלוחם יגדיל את אחוזי חיילי הדרג המשרת: כלומר, הגדלת „הזנב“ על-חשבון „השנים“.

באסטרטגיה של פיקוד זה ובתכנונו, „ארבעה פרודורי-מעבר אס-טרטגיים לפולש חוצים מרחב זה: אחד ימי-יבשתי — מיצרי בוס-פורוס-הדרדנלים, והגישות אליהם בתרקה התורכית; ושלושה יבשתיים — הראשון: מאוסטריה, דרך האלפים האיטלקיים; השני: מיצרי-גוריציה, המוליך אל מישור-פריונלי ועמק הנהר פו; השלישי: דרך בקעת הווארדר ופער-מונסטיר, בהרי צפון-יוון. רק השליטה על הים עשויה למנוע תוקפן מלכבוש, חלק-חלק ובנפרד, את אזוריו של מרחב-דרום חיוני זה“. „חוט-השדרה לשליטה זו הוא הצי-הששי של ארה"ב — שעיקרו הוא כוח-משימה של נושאות-מטוסים מהירות, בעל עצמה-גרעינית גוברת-והולכת, המונה כרגיל כ-50 ספי-נות, 20 אלף איש ולמעלה מ-150 מטוס“. לצדו — „חיל-האוויר הטקטי החמישי של הברית“ (שמפקדתו בויצ'נצה, בצפון איטליה) ו„חיל-האוויר הטקטי הששי“ (שמפקדתו איזמיר, שבמערב-תורכיה).